



У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сікалова Геннадія Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“

м. К и ї в
27 травня 2021 року
№ 81-2(П)/2021

Справа № 3-69/2021(164/21)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича,
Лемака Василя Васильовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сікалова Геннадія Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 48, ст. 436).

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Сікалов Г.А. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності частині третій статті 22, частині першій статті 24 Конституції України (конституційності) положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (далі – Закон), згідно з якими „підпункти 11–27, 45 пункту 7 § 1 цього розділу вводяться в дію через три місяці після набрання чинності цим Законом, не мають зворотної дії в часі та застосовуються до справ, по яким відомості про кримінальне правопорушення, внесені в Єдиний реєстр досудових розслідувань після введення в дію цих змін“.

На думку автора клопотання, положення підпункту 14 пункту 7 § 1 розділу 4 Закону щодо включення строку з дня винесення постанови про зупинення кримінального провадження до дня її скасування слідчим суддею у строки, передбачені статтею 219 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), незаконно обмежено положеннями пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону. Таке правове регулювання, вважає Сікалов Г.А., призводить до звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод, порушує принцип рівності громадян перед законом.

До конституційної скарги долучено копії ухвал Індустріального районного суду міста Дніпропетровська від 26 січня 2021 року, Дніпровського апеляційного суду у складі колегії суддів судової палати з розгляду кримінальних справ від 2 лютого 2021 року.

Обґрунтовуючи свої твердження, Сікалов Г.А. посилається на окремі положення Конституції України, Закону, Кодексу, Рішення Конституційного

Суду України від 26 червня 2008 року № 13-рп/2008, Ухвалу Конституційного Суду України від 5 лютого 2008 року № 6-у/2008, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (окремі його положення), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право (ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 3 червня 2020 року № 10-уп(II)/2020).

2.1. Сікалов Г.А. вважає, що положення пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону суперечать частині третій статті 22 Конституції України. Проте обмеження посиланням на частину третю статті 22 Основного Закону України не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Закону, оскільки автор клопотання не навів аргументів щодо звуження (обмеження) змісту та обсягу його прав чи свобод.

2.2. На думку автора клопотання, положення пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону ставлять у нерівні умови осіб, стосовно яких здійснюється кримінальне провадження, залежно від часу внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань.

За змістом статті 21 Конституції України усі люди є вільні і рівні, зокрема, у правах, а отже, заборона дискримінації застосовується лише тоді, коли гарантовані Конституцією України права людини стають її об'єктом.

Очевидна необґрунтованість конституційної скарги пов'язана з хибним розумінням суб'єктом права на конституційну скаргу змісту частини першої статті 24 Конституції України, відповідно до якої громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Сікалов Г.А., даючи оцінку законодавчому регулюванню щодо обчислення процесуальних строків досудового розслідування у кримінальному провадженні, не навів аргументів на підтвердження того, що таке регулювання стосовно нього є дискримінацією в розумінні вимог частини другої статті 24 Конституції України. Таким чином, наведена аргументація щодо невідповідності положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону частині першій статті 24 Конституції України не може вважатися обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Закону в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Зазначене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сікалова Геннадія Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.



**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**